

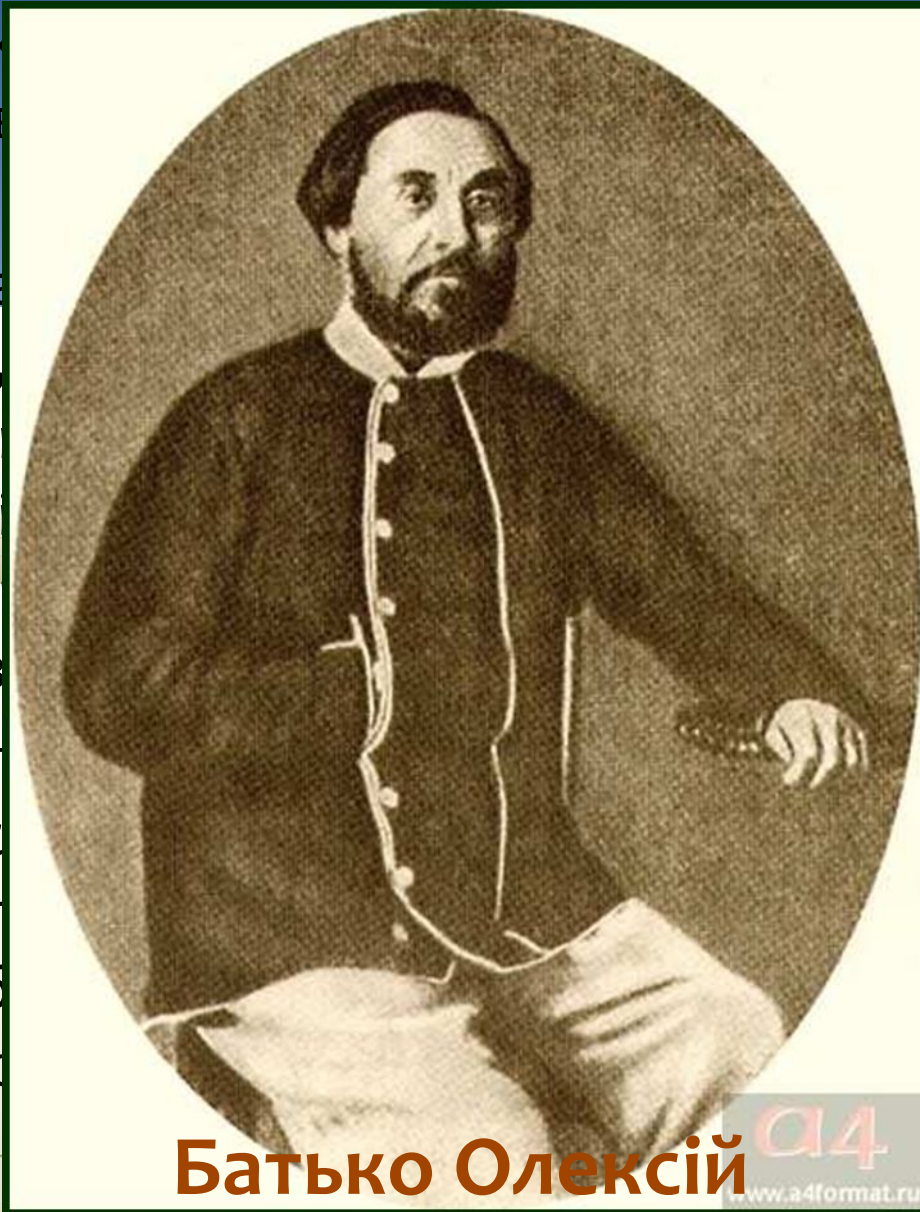
Красов Микола Олексійович

"Я лиру посвятил
народу своєму ..."

✓ Микола Олександрович (10 грудня) 1821 в с. Ділівській губернії.

✓ Батько Некрасов був дворянином, вихованням, своєму роду, в Ділівській губернії (нині в Україні), яких відносили до спостерігав з боку Некрасова як

✓ Мати Некрасова була першою вчителькою дітям (яких бачили в російській мові)

**Батько Олексій
Сергійович**

листопада (10 грудня) 1821 в с. Ділівській

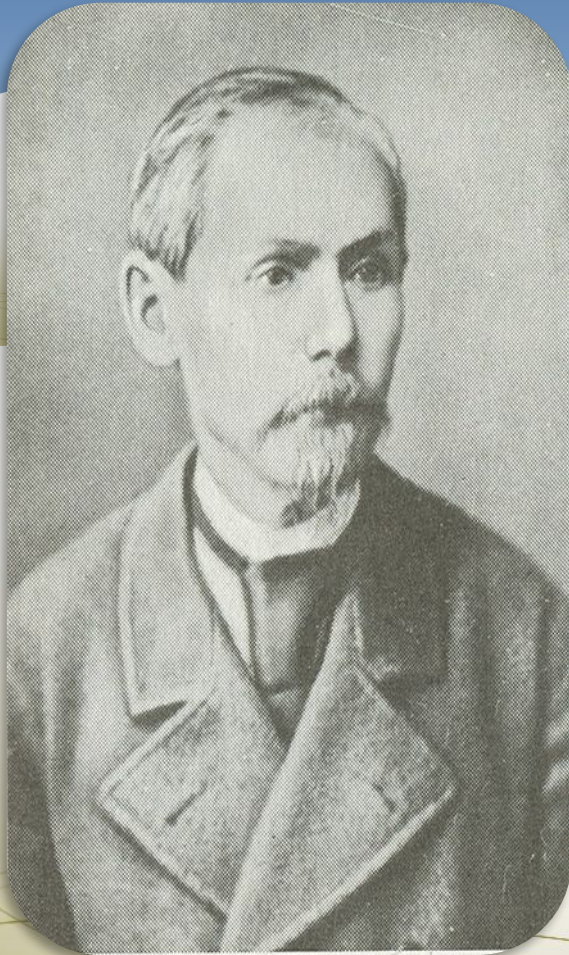
бномаетним, він оселився у с. Ділівській губернії, до кріпаків, до яких років було становлення

вська, стала його вчителькою і всім своїм життям любов до

* Маленький
Микола з
матір'ю
Оленою
Андріївною
Некрасової

Рідні поета

Константин
Некрасов

Анна
Буткевич

Федір
Некрасов

Дім, де народився Н. А. Некрасов. Немирів.

Дитячі роки Миколи Некрасова пройшли в Грешневі. У віці 7 років майбутній поет почав складати вірші, а ще через кілька років — сатири.

«Сельцо Грешнево стоит на
низовой Ярославско-Костромской
дороге, называемой Сибиркой...
Во всём остальном грешневская
усадьба ничем не отличалась
от обыкновенного типа
тогдашних помещичьих усадеб... »

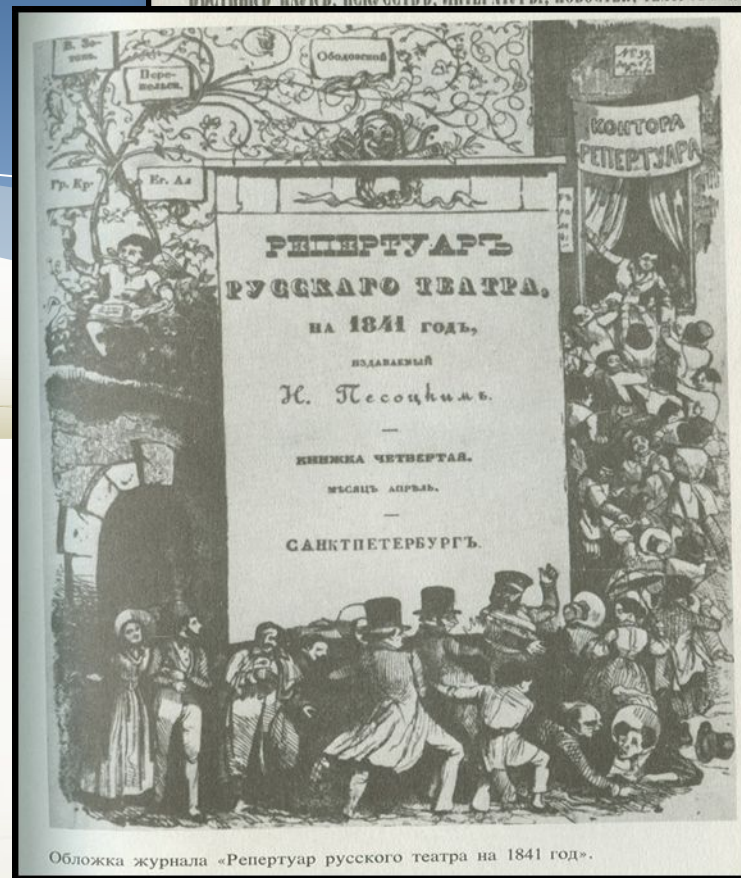
Н. Некрасов
Автобиографические записи

1832–1837 роки — навчання в Ярославській гімназії.
Навчався Некрасов посередньо, періодично конфліктував з
начальством через свої сатиричні вірші.

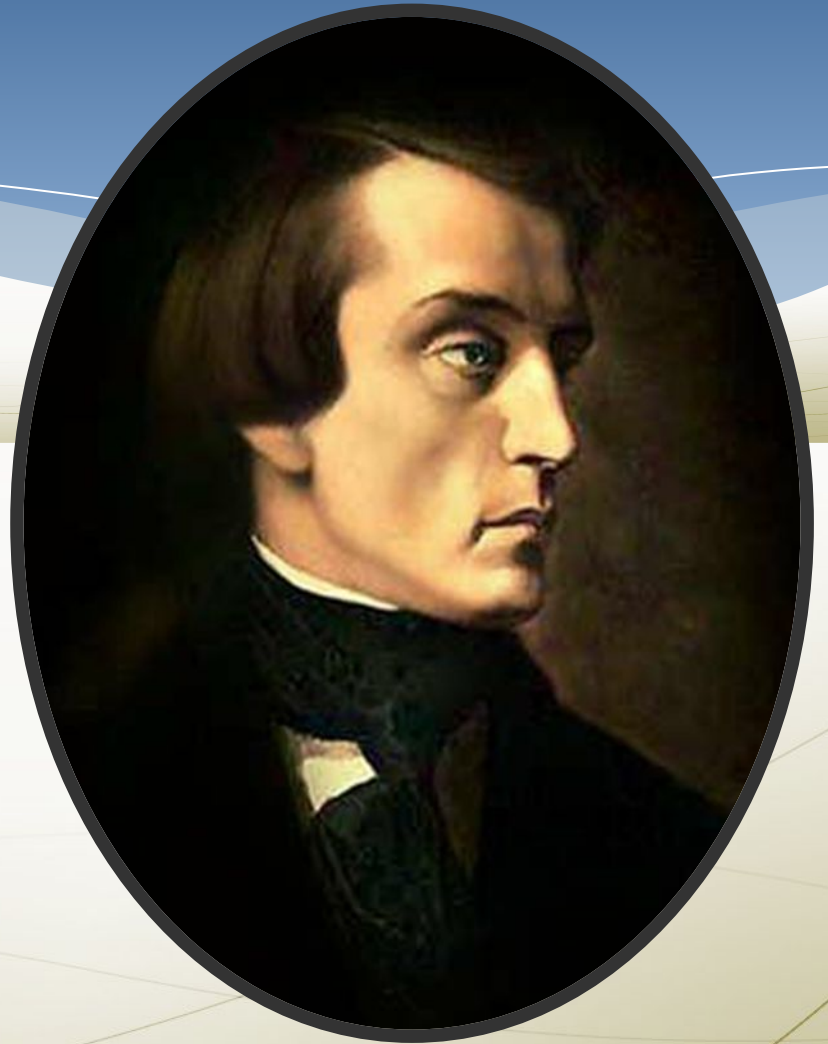
Ярославська гімназія

У 1838 році відбулася перша публікація Некрасова — вірш «Думка» в журналі «Син батьківщини». Згодом кілька віршів з'явилися в «Бібліотеці для читання», потім — в «Літературних додатках до „Російського інваліда“». Всі труднощі перших років життя в Санкт-Петербурзі Микола Олексійович описав згодом у романі «Життя і пригоди Тихона Очеретяна».

Перші статті Некрасова були опубліковані в «Літературній газеті» під псевдонімом Наум Песоцький

Зустріч з В.Г.
Белинским в 1841р.
визначила життєвий і
творчий шлях
Некрасова. Після
прочитання вірша «В
дорозі» критик
вигукнув: «Так чи
знаєте ви, що ви поет
справжній!»

Некрасов у групі письменників «Современника»: И.С. Тургенев, В.А.Сологуб, Л.м.толстой, Д.В.Григорович,

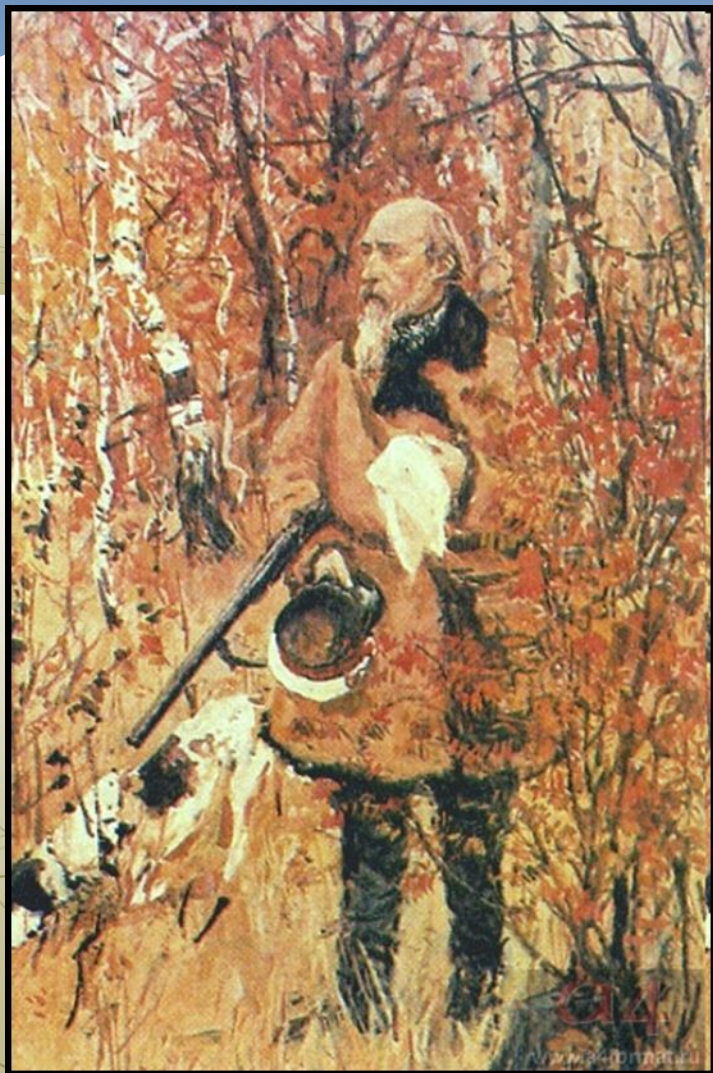
Приблизно у середині 50-х років Некрасов, здавалося, смертельно, захворів на горлову хворобу, але перебування в Італії покращило його стан. Одужання Некрасова збігається з початком нової ери російського життя. У творчості Некрасова також наступає щасливий період. У 1866 р. «Современник» був закритий, але Некрасов зійшовся зі старим своїм ворогом Краєвським і орендував у нього з 1868 р. «Вітчизняні записки», піднявши їх на таку ж висоту, яку посідав «Современник».

Будинок Краєвського, в якому містилася редакція журналу «Вітчизняні записки», а також знаходилася квартира Некрасова

Некрасов був великим любителем псового полювання

Пам'ятник Некрасову з собакою і рушницею
в Чудово, поруч з будинком-музеєм -
колишнім мисливським будиночком М. О.
Некрасова

Будинок-музей М. О. Некрасова в Чудово

Могила любимого собаки Некрасова Кадо в Чудово

Особисте життя

Особисте життя Миколи Олексійовича Некрасова складалася не завжди вдало. В 1842 році, на поетичному вечорі, він зустрів Авдотью Панаєву - дружину письменника Івана Панаєва. Авдотья Панаєва, приваблива брюнетка, вважалася однією з найкрасивіших жінок Петербурга того часу

У травні 1864 року Некрасов поїхав у закордонну подорож, яка тривала близько трьох місяців. Він жив переважно в Парижі разом зі своїми супутницями - рідною сестрою Ганною Олексіївною та французженкою Селіною Лефрен, з якою він познайомився ще в Петербурзі в 1863 році. Селіна була звичайною актрисою французької трупи, що виступала в Михайлівському театрі. Вона відрізнялася живим вдачею і легким характером.

Пізніше Некрасов познайомився з сільською дівчиною Феклою Анисимовною Вікторовою, простою і неосвіченою. Їй було 23 роки, йому вже 48. Вона вчила напам'ять вірші Некрасова і захоплювалася ним. Незабаром вони побралися. Однак Некрасов все ж тужив за своєю колишньої любові - Авдотью Панаєву - і одночасно любив і Феклу, і французьку Селіну Лефрен, з якою у нього був роман за кордоном.

Мислю і єдинокільно
зриву місто зруч
Н Некрасов

12 груд 1874.

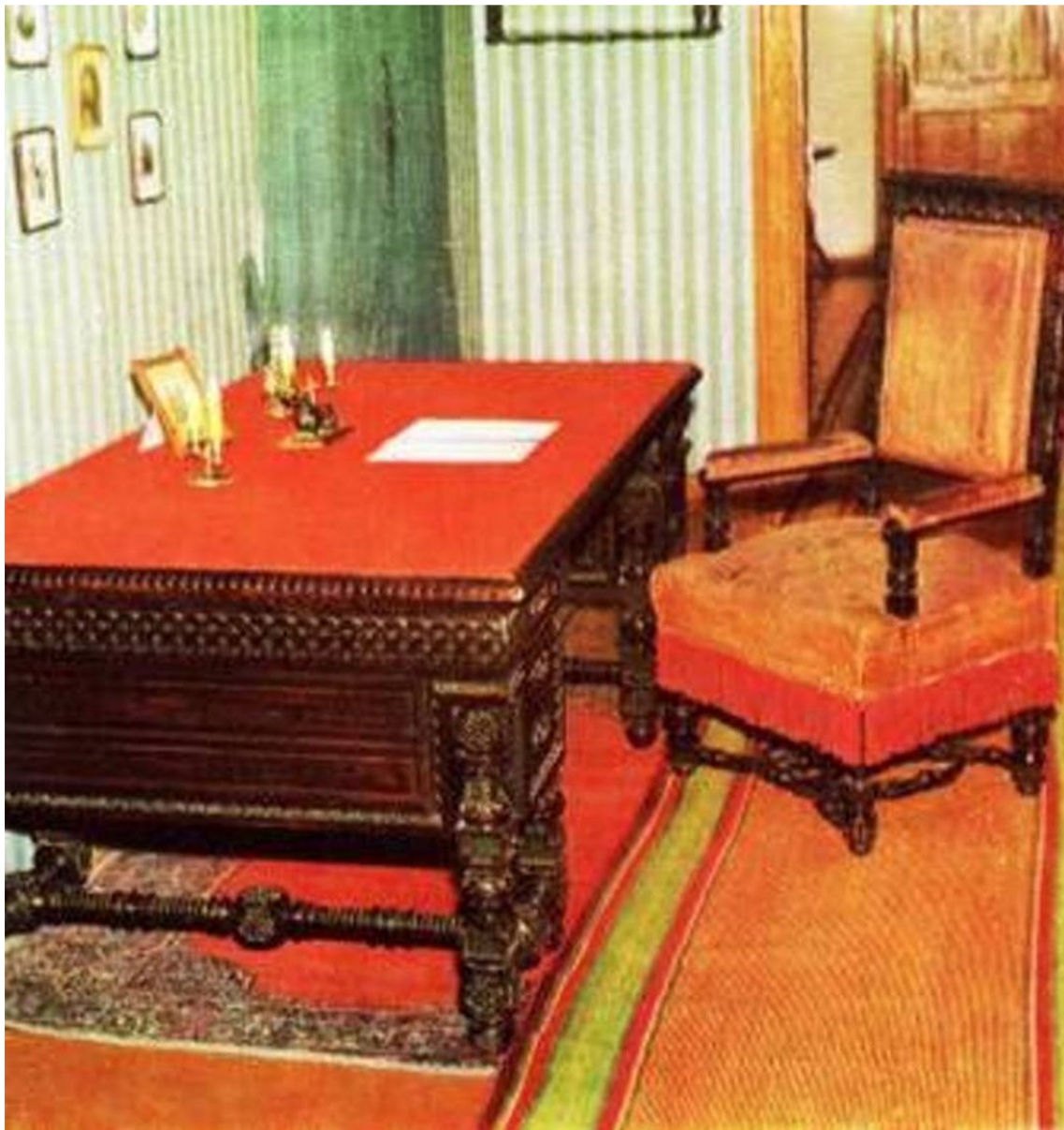
СТИХОТВОРЕНІЯ

Н. НЕКРАСОВА

Титульний
аркуш
«Віршів» з
дарчим
написом
дружині

Некрасовська школа

У поезії 1860-х років сформувалося таке поняття, як «Некрасовська школа». Це була група поетів, які протиставляли себе поетів «чистого мистецтва» як поети реального та громадянського спрямування, - Дмитро Мінаєв, Микола Добролюбов, Іван Никітін, Василь Курочкін та інші. Проте зазвичай під школою Некрасова приділяли увагу поетів 1850-70-х років, які ідеологічно і найбільш художньо були йому близькі й відчували на собі прямий його вплив. Більшість з них формувалося навколо нечисленних демократичних видань: некрасовської «Современника», «Русского слова», «Іскри». Сама некрасовська поезія характеризувалася народністю. Некрасов був поетом, який писав про народ, але й казав

Кабінет
М.О.Некрасова

Цитати

- Надривається серце від муки,
І не віриться в спокій та мир,
Коли в світі панують лиш звуки
Ланцюгів, барабанів, сокир...

- Враги його поки що не розп'яли;
Та прийде час — він не мине хреста;
Його послав бог Гніву та Печалі
Царям землі згадати про Христа.

- Сійте розумне, добре, вічне,
Сійте! Спасибі вам скаже сердечне
Російський народ...